

Kaj so govorile rože?

Spisala *Vida*.

une ni bilo v tisti noči, in zaman so jo iskale zvezde, tekaje po neskončnih cestah neba.

Na zemlji je bilo precej temno, in nihče ni opazil čarovnice Jeseni, ki se je skrivoma prithotapila do črnega gozda, da bi tu prenočila. Bukve so se vzdramile in zaihte, breze so vztrepetale, smreke pa so stale kakor mrtve. Jesen pa je čarala:

»Spala, ležala bi, listja mi dajte,
mehko mi posteljco nastiljajte!«

Tedaj so se hipoma stresle vse veje, in listje je padalo, padalo . . .

Takrat je pomolila izza zelene odejice zaspáno glavico rožica ciklama, pokukala na visoki strop in si mislila: »Svetilke pa ni, oh!« — Pogrešala je srebrno luno. — Potipala je okolo sebe, pocukala svojo sestrico in pošepetala: »Ah, groza me je! Povej mi pravljico!«

In ker so bile zbujene tudi vse druge rožice, so prosile vse: »Da, da, pravljico!« — In zvedave zvezde so se nasmejale: »Ej, pravljico! . . .«

Pripovedovalka pravljic se je uprla na komolček in vprašala: »Ali veste, kaj je smrt?« — Vse cvetice so odkimale. — No, poslušajte!

Nekoč sta kraljevala kralj Solnce in kraljica Pomlad. On je nosil zlato krono, ona pa svetle bisere, in oba sta bila dobra. Takrat se je godilo rožam na zemlji najbolj. Pomlad jim je dala najlepših oblek, belih, rdečih, višnjevih, rumenih, pisanih in prijetno dišečih. Solnce se je igralo z njimi, ptičice pevke pa so jim pele. Metuljčki so hodili k njim v vas, one pa so se jim priklanjale gosposki ter jim stregle z medom. Časih so prišli k njim godci iz tujih dežel in so zasvirali. Bas je godel zum, zum, zum, gosli pa drugače. Nihče ni takrat mislil na smrt. Smrt pa je prišla. V starih knjigah sem brala tako-le:

Tistega dne je prišla čudna pošast, velikanski kosmatinec, rjavodlakež na štirih nogah z rogovilasto glavo. Debelo je gledala ta pošast na dvoje strašnih oči. — Rože bi bile seveda ušle, pa niso mogle. Pošast je grozovito tulila: »Mu, mu, mu! . . .«

Tedaj je pokazala hude zobe in dolg jezik, ga iztegnila iz žrela, povohala tuintam in začela trgati rožo za rožo. To je bila smrt, ki je vzela srečnim rožam življenje. Pomlad je tudi umrla, in kralj je bil žalosten . . .

Pripovedovalka pravljic je utihnila.

»Ali me zdaj-le vidi smrt?« je vprašala najmlajša ciklama, stiskaje se pod odejico; druge pa so imele solzne obrazke in so molčale.

Jesen pa je čarala:

»Rožice, rožice, mirno zaspite,
nikdar več, nikdar več se ne zbudite!«

To so slišale samo zvezde in mi vse razodele v sanjah nocoj.

